

86
15-7-60

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

No 218 — Barcelona, octubre del 1960

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 26 i 30 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

PREPAREM LA CLASSE OBRERA PER LA VAGA NACIONAL PACIFICA

Per **Josep ROMAN**

DAVANT del poble espanyol, de tots aquells que vulguin evitar al nostre país els horrors de la destrucció atòmica o els sofriments d'una nova guerra civil, es planteja — com ha dit el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya — la gran tasca d'unir-se per acabar amb la dictadura del general Franco mitjançant l'organització d'una gran vaga nacional pacífica amb manifestacions de masses al carrer.

En aquesta gran tasca correspon jugar un paper important a la classe obrera, a tots els treballadors de Catalunya.

Els resultats de la política econòmica de la dictadura han significat per a Catalunya el tancament de nombroses empreses petites i mitjanes en el metall, tèxtil i altres que en són subsidiàries; han abocat a l'atur milers de treballadors, cosa que el franquisme fa tot el possible per amagar. De tots els treballadors parats, sols un petit nombre ha pogut cobrar el subsidi d'atur forçós que, avui, arriba ja a l'hora d'acabar-se per a la majoria dels qui el perceben.

La situació s'ha agreujat per als treballadors degut a la substancial disminució dels salaris com a conseqüència de la liquidació de les hores extraordinàries en moltes indústries i, principalment, en les grans empreses. En rebaixar-se de cop i volta els ingressos i seguir augmentant els preus, el nivell de vida dels treballadors ha sofert un cop molt seriós.

Mentrestant, el pla d'estabilització ha proporcionat beneficis enormes als grans capitalistes.

El miracle de la reactivació econòmica que, segons el Govern franquista, ha de resoldre tots els problemes, no es veu per enlloc. En la situació actual i fins i tot si en la perspectiva es produeix un cert

millorament econòmic, l'iniciat procés d'atur forçós no desapareixerà. No cal oblidar que un dels objectius del pla d'estabilització era justament aquest: obtenir un exèrcit de treballadors parats que permetés als grans capitalistes trobar en tot moment la mà d'obra que necessiten pagada a un preu de fam. Aquesta és una de les bases necessàries per als guanys i beneficis dels taurons de la finança.

Les perspectives de la situació material de la classe obrera, per aquest hivern són, doncs, realment angoixoses.

La classe obrera s'oposa coratjosament a les arbitrarietats dels burgesos i de la dictadura franquista, lluita en defensa de les seves reivindicacions econòmiques.

A Barcelona i altres ciutats industrials de Catalunya els treballadors han desfermat diverses lluites. Uns s'han manifestat davant de Magistratura, en els Ajuntaments i Sindicats contra l'atur forçós, exigint pa i treball; altres s'han unit en els llocs de treball per a demanar augment de salari, assolir primes o defensar-les, per a impedir l'aplicació de sancions i humiliacions contra llurs companys de part dels capitalistes.

Tant a la ciutat com al camp s'han portat a cap moltes i importants accions parcials que han pres la forma de vaga, de manifestacions i d'aturs parcials en els llocs de treball.

En les eleccions sindicals que s'acaben de celebrar, la classe obrera catalana ha lliurat i guanyat una important batalla política contra el règim, malgrat que el Govern franquista, els burgesos i els jerarques sindicals han comés tots els abusos possibles per a impedir que els treballadors elegissin llurs veritables representants.

Amb la col·laboració de la policia política han volgut impressionar els obrers. Des de la vetlla de les votacions han practicat registres a les cases de coneguts militants comunistes i han decretat que els obrers coneguts per llur antifranquisme conseqüent fossin esborrats de les candidatures presentades pels treballadors. En certes empreses han aconseguit que solament pugués presentar-se la candidatura patronal.

El tret fonamental d'aquestes eleccions sindicals ha estat la gran lluita entre les candidatures presentades pels burgesos i els jerarques d'un costat i, de l'altre, les candidatures de l'oposició sindical presentades pels treballadors. Els candidats dels patrons han estat derrotats. En general han sortit elegits i reelegits gran nombre d'enllaços i jurats que estan disposats a defensar les reivindicacions econòmiques de la classe obrera. A les empreses on els obrers no han pogut votar llur candidatura, s'ha registrat una abstenció en massa.

Els patrons i els jerarques sindicals han presentat candidatures o s'han vist obligats a recolzar-ne d'altres en les quals, al costat de llurs gossos, apareixen obrers honestos no gaire advertits de la maniobra. Això indica que, per més que en certes empreses no hagi triomfat la candidatura d'oposició sindical presentada pels treballadors, no s'ha de renunciar a utilitzar els enllaços o jurats honestos; els obrers han d'actuar a prop d'ells i fer-los participar en la lluita per les reivindicacions econòmiques.

Aquestes eleccions han mostrat clarament la repulsa de la classe obrera a la dictadura. I si els obrers haguessin pogut votar lliurement ni un sol candidat dels burgesos i dels jerarques no hauria estat elegit.

La lluita lliurada mostra que la classe obrera sap unir-se per a un objectiu polític general antifranquista, indica com es millora entre els obrers la comprensió i la pràctica de la utilització de les possibilitats legals. Els resultats d'aquestes eleccions sindicals confirmen el grau elevat de consciència política que existeix en el si de la classe obrera. Ens permet de constatar les grans possibilitats existents perquè la classe obrera participi en la futura Vaga Nacional Pacífica en tant que força dirient.

Per això cal fer nous i continuats esforços amb el fi de mobilitzar la massa de treballadors pels objectius econòmics generals i comuns com són la lluita contra l'atur forçós; per un subsidi d'atur igual al salari base més el plus familiar i per temps indefinit; per un augment general dels salaris i per les reivindicacions particulars dels treballadors a cada fàbrica, taller, oficina i lloc de treball.

Les accions parcials dels treballadors tenen una importància vital. No solament perquè assoleixen resultats materials apre-

Una gran victòria del poble català

EL Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat saluda la gran victòria del poble català sobre la dictadura del general Franco en haver-lo obligat a destituir el Governador de Barcelona, Acedo Colunga.

Durant els nou anys d'actuació com a Governador de la nostra capital, Acedo Colunga ha estat un fidel servidor de la política de la dictadura i, per conseqüent, un enemic implacable dels treballadors i del poble de Catalunya.

La destitució d'Acedo, com l'anterior destitució de Galinsoga, és fruit de l'acció coincident dels partits i grups polítics d'oposició i de la protesta de les masses populars, que han obligat el Govern a capitular.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita les forces d'oposició i tots els catalans a celebrar aquesta victòria concertant-se i reforçant llur recolzament al moviment de masses. La unitat d'acció dels partits i grups polítics i el desenrotllament del moviment de masses han de permetre dur a terme en un futur pròxim grans accions i manifestacions pacífiques que obrin pas a la substitució de la dictadura per un règim democràtic.

**EL COMITE EXECUTIU
DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA**

24 d'octubre del 1960.

ciables sinó perquè fan practicar als treballadors la unitat i l'acció, els donen consciència de llur força, els preparen per a la gran acció general contra la dictadura.

Per assegurar el triomf de les accions de la classe obrera cal desenrotllar formes d'unitat per a dirigir la lluita. Per això és convenient la creació de comitès o comissions en cada lloc de treball o llur reforçament on ja existeixen, amb la participació de treballadors comunistes i d'altres idees polítiques així com de sense partit.

Els enllaços sindicals i jurats d'empresa darrerament elegits haurien de tenir una activitat important en aquestes comissions, col·laborant amb elles o participant-hi en tant que membres.

Aquest organismes, sorgits per a dirigir la lluita reivindicativa o per a fer triomfar els candidats dels treballadors en les eleccions sindicals, haurien de consolidar-se i actuar orientats vers la perspectiva d'una gran acció general.

Un gran problema és el de la coordinació de les accions de la classe obrera. Això pren més importància en la mesura que van madurant les condicions per a la vaga nacional pacífica. Es aconsellable que els comitès o comissions d'obres cerquin la forma d'entrar en relació amb altres comissions de la barriada o poble i examinin les possibilitats de mobilitzar-se a l'uníson.

Un aspecte important per tal de millorar la direcció de la lluita i la seva coordinació, el constitueix el treball aprop dels enllaços sindicals, jurats d'empresa i vocals socials honestos. Aquests obrers d'avantguarda - representants dels obrers en

Per les reivindicacions nacionals del poble català

El ritme d'elevació de les accions suscidades pel sentiment nacional català no ha deixat de créixer des de primers de febrer d'enguany. Aleshores, la destitució de Galinsoga, poc temps després que el règim havia insistit en el seu propòsit de mantenir-lo al front de « La Vanguardia », palesà la feblesa de la dictadura en front d'un ampli moviment de protesta basat en el sentiment nacional.

El mes de març es va fer pública la

diverses empreses - tenen immenses possibilitats de relacionar-se entre ells a les escoles i en els cursets sindicals locals, provincials o d'indústria, en les reunions mensuals d'enllaços sindicals. Han d'aprofitar aquestes possibilitats per tal d'anar creant condicions favorables a l'acció dels obrers de diverses empreses d'una mateixa professió per les reivindicacions comuns i per tal de veure les possibilitats d'enfortir i eixamplar el moviment d'oposició sindical tenint com a objectiu la perspectiva d'una acció general de la classe obrera.

Per a les organitzacions del P.S.U., per a tot militant comunista organitzat o no, la gran tasca plantejada és la mobilització de la classe obrera a través de múltiples accions parcials com a fase preparatòria de la vaga nacional pacífica.

crida de cent intel·lectuals catalans a tots els professors i a totes les persones interessades en la difusió de la cultura, per iniciar una campanya exigint l'ensenyament del català a les escoles públiques i privades. El més de maig veié la protesta patriòtica del Palau de la Música, amb motiu d'haver estat prohibit el « Cant de la Senyera » pel general Acedo. La repressió organitzada per la policia portà com a conseqüències el telegrama de l'Abat de Montserrat a Franco, les manifestacions de catòlics davant del Bisbat, les diverses protestes contra les tortures practicades per la Brigada politico-social sota la direcció del seu **especialista** Creix, i la reacció del Col·legi d'Advocats exigint del Fiscal de l'Audiència el càstig dels torturadors.

El mes de juny, prop de trescentes personalitats de Barcelona van presentar un escrit al President de l'Audiència protestant contra les contínues arbitrietats judicials en els processos polítics, contra els mètodes terroristes de la policia i contra les contínues violacions de la pròpia legislació de la dictadura, que demostren que l'Espanya actual no és un Estat de Dret.

En front d'aquesta elevació de les accions de protesta i de les legítimes reivindicacions del sentiment nacional, la dictadura intenta aguditzar la repressió per frenar un moviment que és ja irreversible. S'intenta dificultar l'edició de traduccions d'obres estrangeres al català, es donen instruccions als dicris i revistes prohibint que publiquin articles amb la signatura dels intel·lectuals que s'han solidaritzat amb la protesta contra les tortures. D'aquesta manera, la dictadura espera crear dificultats econòmiques i impedir el contacte amb el públic als que adopten una actitud de pública protesta.

Tot això palesa abastament la feblesa del règim. Palesa també la consciència que té la dictadura de la força nova que comença a dressar-se a Catalunya: les reivindicacions del sentiment nacional català.

El que cal ara és intensificar les campanyes endegades i impulsar-ne de noves. Arreu d'Espanya s'intensifiquen les protestes de les masses contra la dictadura. La classe obrera lluita per uns salaris dignes, contra els acomiadaments i contra l'atur forçós; les capes burgeses no-monopolistes contra la pressió fiscal, contra les conseqüències del pla d'estabilització; les masses del camp per llurs pròpies reivindicacions, per un més alt nivell de vida.

El conjunt d'aquestes accions, en produir una pressió general sobre el règim, afebleix encara més les seves possibilitats repressives i l'obligarà a fer noves concessions. Cada dia es creen noves condicions favorables per a obtenir satisfacció a les reivindicacions profundament sentides pel poble català. El moment actual és propici per a impulsar la campanya per l'ensenyament del català en totes les escoles primàries, secundàries i d'ensenyament superior. Els mestres catalans tenen una tasca a fer de gran importància. Els estudiants universitaris, ja el curs passat, van iniciar la publicació de revistes universitàries en català i van establir classes en català. En les actuals condicions cal exigir l'autorització per a publicar revistes i periòdics en català.

Avui depèn ja de tots els catalans poder imposar al règim aquestes reivindicacions culturals i assegurar un cop decisiu a les prohibicions que sequeixen limitant el desenrotllament de la nostra cultura nacional.

TRIBUNA DEL PARTIT

SOBRE LES COTITZACIONS

La cotització del militant comunista és d'un gran valor polític. La cotització lliga fortament el camarada a l'organització del Partit. En cotitzar a la cèl·lula o grup el camarada compleix un dels deures assenyalats pels Estatuts del Partit. El camarada contribueix així a fer front a les necessitats materials que comporta la popularització de la línia política i l'aplicació de les decisions dels organismes responsables del Partit.

Aquest problema pren avui un major interès car s'ha de veure no solament en funció dels deures de tot militant i de les necessitats de l'organització, sino com un element educador de centenars de nous militants, que venen al P.S.U.

Veiem l'experiència de l'organització del Partit a X... Aquesta, amb molt poc temps, havia entregat al Comitè Central una quantitat importantíssima. En examinar detingudament aquest aspecte del seu treball, aparegué que els camarades — gairebé tots obrers — s'havien imposat una quota setmanal d'un 7,5 per cent del salari aproximadament.

Es ben evident que aquesta cotització elevadíssima — que mostra el gran esperit de sacrifici dels militants — resulta exagerada. Els camarades, però, en voler corregir l'excès, han arribat a la conclusió errònia de deixar que la cotització sigui voluntària. Es errònia perquè cada organització ha de fixar una quantitat mínima que cal considerar obligatòria.

Altres organitzacions han fixat cotitzacions a to amb la possibilitat real de llurs militants. En uns casos, un 1 per cent del salari mensual; en altres casos de 10 a 30 pessetes cada mes. Aquestes són cotitzacions més corrents i es poden considerar les més aconsellables. Això no exclou que els camarades que tenen més comprensió política ensems que possibilitat econòmica poden fer una aportació mensual suplementària, amb caràcter totalment voluntari, per tal de contribuir a subvenir les necessitats creixents a les quals el Partit ha de fer front.

Un altre exemple és el dels camarades d'una altra organització comarcal que amb caràcter voluntari i extraordinari, han acordat aportar cada mes, ultra la cotització, el salari d'una jornada de treball, durant tot el període de preparació de la Vaga Nacional Pacífica.

Els camarades en atur forçós que no tenen cap ingrés poden ser descarregats de cotització. Quant a les camarades que guanyen un salari, elles mateixes poden fixar llurs cotització d'acord amb el comitè de llur respectiva organització.

Les cotitzacions s'han de fer arribar al Comitè Central per tal que aquest faci la distribució de les quantitats ingressades, d'acord amb el que disposen els Estatuts del Partit.

Quan les necessitats de la lluita clandestina aconsellen a certs comitès fer ús dels diners per a organitzar l'aparell de propaganda, editar fulls o assegurar tasques organitzatives cal, tanmateix, donar compte de l'import de les cotitzacions i de l'ús que que se n'ha fet.

En les condicions actuals, la cotització del militant comunista adquireix una major importància i el seu increment és una valuosa aportació a la gran tasca de preparar la Vaga Nacional Pacífica i d'enderrocar la dictadura.

FRANCO TE POR

OTA un gran tiular que diu: «**Re-fundició de disposiciones de orden público**», els periòdics del dia 27 de setembre van donar compte de la publicació en el «Diario Oficial» d'un decret de la Presidència del Govern que «revisa i modifica» la llei del 2 de març del 1943 i el decret del 18 d'abril del 1947.

El nou decret diu, entre altres coses, que seran considerats reus del delictes de rebel·lió militar «...els que difonguin notícies falses... prenguin part a reunions, conferències o manifestacions... «plantes», «legues», sabotatges i altres actes anàlegs que perseguixin un fi polític o causin greus trastorns en l'ordre públic». I en el capítol final afegeix: «La jurisdicció militar serà la competent per a conèixer les delictes compresos en aquesta disposició, que seran jutjats pel procediment sumari».

Contra el que es podria creure en llegir el text aquest decret no canvia les normes de la repressió política, puix que recull el que contenia la llei del 2 de març del 1943, que es venia aplicant fins ara.

Perquè, doncs, el general Franco dicta aquest decret i tota la premsa el destaca de manera tan ostensible? Indubtablement, perquè té por. Franco tem que l'entrada de l'hivern assenyali el començament d'una onada de lluites reivindicatives dels treballadors i una nova ofensiva de l'oposició antifranquista. L'espanta sobretot el ressò de la nostra crida a preparar la vaga nacional i les grans accions de masses que van d'acabar amb la dictadura.

El Govern ha dictat el decret per a intimidar el poble. Està fet i divulgat per a

En la perspectiva d'un acord general de les forces d'oposició de tot Espanya, al qual ens referim en la darrera pàgina d'aquest mateix número de «Treball», en la Declaració del dia 1 de juliol darrer, el Partit Comunista d'Espanya declara que «els comunistes donaríem recolzament a un Govern provisional que inclogués en el seu programa les mesures següents:

«**Restabliment de totes les llibertats democràtiques, sense discriminacions de cap mena;**

«**Amnistia general per als presos i exiliats polítics, extensiva a totes les responsabilitats derivades de la guerra civil, en ambdós camps contendents; abolicció de la pena de mort;**

«**Millorament de les condicions de vida dels obrers, pègesos, empleats i funcionaris i de les masses populars en general;**

«**Política exterior favorable a la coexistència pacífica;**

«**Eleccions constituents, amb plenes garanties democràtiques per tal que el poble espanyol pugui escollir lliurement el règim de la seva preferència.**»

recordar als espanyols que, si es concerten per a procurar un millorament social o es mouen contra el règim, corren el risc de ser jutjats per un Consell de Guerra Sumariíssim com a reus del delictes de rebel·lió militar. Es un decret concebut com una mesura policíaca de tipus preventiu, en un intent de tallar el que veuen venir damunt de la dictadura.

Cal esperar, no obstant, que els treballadors i antifranquistes no es deixaran impressionar per aquest espantall terrorista, el qual palesa precisament l'extrema feblesa del règim. En un moment, quan el franquisme s'esforça per a presentar-se davant del món com la forma més perfecta de la democràcia, sols un moviment de pànic pot haver-la conduït a descobrir tan brutalment amb aquesta nova llei la seva naturalesa feixista. La lluita pel pa i per les llibertats democràtiques continuarà i la denúncia del decret enfortirà els rengles de l'oposició al règim, particularment entre certs medis de l'Església i del moviment catòlic de dreta, que podran veure ara més clarament la contradicció existent

entre la política franquista i els postulats que l'Església diu defensar.

Un altre objectiu del decret és, indubtablement, sortir al pas de la campanya dels advocats contra l'aplicació de la llei del 2 de març del 1943 — que aquests consideraven derogada —, campanya a la qual s'havien sumat activament no pocs jutges i magistrats i àdhuc alguns militars. Per tal que no hi hagi dubtes, el Govern incorpora a la nova llei tot el que es deia en la del 2 de març del 1943, amb la qual cosa busca destruir la base legal en què recolzava l'acció dels advocats.

Però el nou decret tampoc no aconseguirà aturar aquesta campanya. Els advocats atacaven la llei del 2 de març del 1943 no solament pel fet de ser il·legal, sinó principalment pel seu caràcter brutal i inhumà, perquè consideren una monstruositat jurídica que el fet de reclamar col·lectivament millors salaris o llibertats democràtiques constitueixi un delictes equiparat al de rebel·lió militar.

El que passarà ara, que el Govern ratifica aquesta monstruositat amb el nou decret, és que el poble tot farà seva la campanya dels advocats. Així, una acció que fins ara semblava una polèmica entre dues interpretacions del dret es transformarà en una lluita de masses contra la dictadura, en la qual els juristes dignes de tal nom fusionaran llur acció amb la lluita de tot el poble.

CONSELL DE GUERRA CONTRA ELS MILITANTS TARRASENCOS DEL P. S. U.

El passat mes de juliol van ser condemnats a Barcelona per un Consell de Guerra, sis obrers de Tarrassa: Cebrià Garcia a 8 anys de presó. Antoni Casas a 4 anys. I Alexandre Bacardí, Ramon Martínez, Bertomeu Baños i Antoni Villegas a 2 anys cadascun.

Detinguts per haver organitzat la inscripció de la paraula «**Amnistia!**» en diferents indrets de la ciutat veïna, van ser bàrbarament torturats, uns davant dels altres. Un dels moments, Cebrià Garcia, 33 anys, casat i amb cinc fills, per tal d'evitar que seguissin torturant els seus companys, es va dreçar davant dels esbirros dient: «**No els pegueu més, canalles! Jo soc l'únic responsable i carrego amb tota la responsabilitat.**»

Antoni Villegas, quan el capità designat d'ofici per a «defensar-lo», li volia fer dir que l'havien enganyat, el va interrompre amb fermesa exclamant: «**Soc comunista des que vaig néixer i ser-ho és un honor per a mí.**»

Tots sis detinguts es van declarar militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Missatge dels presos polítics catalans

Els presos polítics catalans de Burgos i d'altres penals, han adreçat un missatge d'opinió pública i a les forces d'oposició de Catalunya.

Després de saludar el poble català i de manifestar llur gratitud pels esforços que es fan en la lluita per l'amnistia, segueixen dient:

«**Malgrat l'isolament al qual se'ns sotmetem, hem sabut que milers d'homes i dones del nostre poble han recolzat amb llurs signatures als escrits que els nostres familiars han adreçat al general Franco demanant la nostra llibertat, i que destacades personalitats intel·lectuals, polítiques i eclesiaístiques de Catalunya han fet llur la humana i necessària tasca de bregar pel retorn a llurs llars dels presos i exiliats polítics d'arreu d'Espanya.**»

Després d'haver-se referit àmpliament a les activitats que es realitzen a Catalunya i en tot el país, així com a l'estranger, afegeixen:

«**Molt gran ha estat i és la pressió que aquest ampli i pregon moviment pro Amnistia ha fet i fa sobre el govern, obligant-lo a reconèixer la nostra existència, a cercar que disfressant-la amb la qualificació de «presos especials», i obligant-lo també a parlar de revisions, d'indults particulars, etc., per tal de fer callar aquestes veus...»**

I després d'assenyalar que molts d'ells porten empresonats més de 10, 15 i àdhuc 20 anys, i d'afirmar llur aprovació de la política de reconciliació nacional «perquè

en els nostres pits, malgrat tot el que hem sofert, no hi ha covat ni el ressentiment, ni l'odi, ni l'esperit de venjança», continuen:

«**Els presos polítics catalans, els quals ni els anys ni l'allunyament no han pogut afeblir l'amor entranyable que sentim per la nostra terra, tenim una gran confiança en els homes i dones del nostre poble, en llur humanisme, en llurs esforços per a reconquistar la llibertat i la justícia...»**

«**Nosaltres confiem que en la Conferència Europea en favor de l'amnistia per als presos i exiliats polítics d'Espanya i Portugal i en la II Conferència hispano-americana pròximes a celebrar-se, no hi mancarà la presència del poble català. Confiem que les figures més representatives dels intel·lectuals, artistes, advocats, metges, clergat, professorat, i de les forces polítiques i socials, faran arribar llur veu i llur adhesió, com la feren arribar ja en la I Conferència Hispano-Americana celebrada en el Brasil, Don Ramon Menendez Pidal, el Col·legi d'Advocats de Madrid i altres personalitats d'Espanya i de tot el món.**

«**Estem segurs que la nostra llibertat serà un fet, car la nostra causa, la causa de l'amnistia per als presos i exiliats polítics, ha penetrat en el cor de milions de persones que no deixaran d'actuar fins assolir-la. En llurs mans dispoem la nostra gran confiança.**

Els presos polítics catalans
Agost del 1960.

La destitució d'Acedo Colunga ha d'estimular la lluita contra el règim

El general Acedo Colunga fou enviat a Barcelona arran del gran moviment de boicot del transport urbà i de la vaga general de primers de març del 1951. Li calia al règim un home sense cor i sense entranyes, un home ascendit a general per la bestialitat amb què es va distingir com a fiscal, demanant penes de mort, durant l'època més negra de la repressió.

La seva concepció ha estat definida per ell mateix quan, el mes de març darrer, en una reunió d'alcaldes, a Granollers, va llançar la frase que «tot poble té el Govern que es mereix», és a dir: a Barcelona, li cal un Governador que tracti els ciutadans a bastonades i puntades de peu.

Aquesta ha estat la seva norma, la norma del règim. Vingué a Barcelona a acabar amb els «comunistes» i amb els «separatistes». I per tals s'entén tots els ciutadans capaços de pensar per compte propi i de no ajupir-se a les fanfarronades del general-governador. I, si primer ha fet perseguir, torturar i empresonar els treballadors, els comunistes a llur capdavant, ben aviat s'ha regirat també contra els catòlics i catalanistes, contra els homes d'esperit liberal i, finalment, contra tots els catalans (compresos els no catalans que resideixen a Barcelona i les seves comarques).

El passat mes de juny, després del viatge de Franco i dels esdeveniments del Palau de la Música Catalana, davant dels alcaldes reunits a Igualada el «dia de la província», Acedo Colunga es va lliurar

a una desesperada diatriba contra els catalans, tractant-los tots de «malnascuts».

No en va tenir prou i encara va afegir: «Porque hay malvados, fariseos y embusteros que no quieren recordar la verdad y fundan sus alegaciones en falsedades y en mentiras, para escarnecer los legítimos atributos del poder público».

Però, qui és el malvat sinó el qui va ordenar a la policia pegar dur contra els patriotes?

Qui és el fariseu i mentider sinó el qui es val del poder absolut per a fer torturar, negar les tortures i insultar els torturats?

Hom arriba difícilment a imaginar una mentalitat tan estreta i animal, tan típica del règim que el país pateix, com aquest governador odiat i ridiculitzat, la presència sola del qual constituïa en si mateixa un insult per al poble de Barcelona.

L'opinió pública s'havia anat dreçant contra la brutalitat d'Acedo Colunga. Per Barcelona i les seves comarques circulen milers de fulls clandestins exigint la seva destitució. Aquesta campanya, com la que es va fer contra Galinsoga, havia sorgit de l'entranyca del poble i unia la protesta de les diverses classes i capes socials, dels patriotes de totes les opinions. Desempallegar-se d'aquest Governador havia esdevingut una qüestió d'higiene i decència pública.

El temor del desenrotllament de la campanya popular ha obligat el règim, a

avançar-se, a no esperar que li passés com li va ocórrer amb Galinsoga.

Però, Acedo Colunga, no era un home caigut dels núbols, sinó l'expressió típica del règim dictatorial, de l'arbitrarietat i de la injustícia imperants. La destitució d'Acedo Colunga prova al poble l'enorme força que representa el manifestar l'opinió, amb unitat i energia.

En front del nou Governador, el poble de Barcelona ha de precisar i impulsar les reivindicacions cíviques contra les tortures policiaques i la repressió, pels drets dels treballadors a lluitar per millors condicions de vida i pels drets de la llengua catalana.

La victòria obtinguda contra Acedo Colunga ha de convertir-se en un esdeveniment pròxim en una victòria sobre el règim, en el triomf de la democràcia.

UNA GROLLERA FALSIFICACIÓ

El dia 7 d'Octubre tota la premsa diària s'ha vist obligada a publicar, amb gran luxe tipogràfic, un «document» visiblement fals, elaborat en les oficines del règim especialitzades en la provocació anticomunista.

El caràcter escandalosament groller d'aquesta falsificació és prova de la revoltant baixesa dels mètodes que empra el règim en la seva lluita contra l'oposició, i testifica el menyspreu que sent per l'opinió.

Hi ha una sortida a la situació!

NO hi ha cap dubte que un dels factors polítics que més contribueixen a perllongar la vida de la dictadura en les seves condicions actuals de règim desnonat i condemnat, és el fet que extensos sectors socials i polítics del país no veuen amb prou claredat la sortida a l'actual situació, o no perceben la viabilitat de l'alternativa democràtica que la liquidació del règim franquista ofereix. Això, és evident, constitueix un frè molt important a un creixement més impetuós de les forces d'oposició, a un desenvolupament més ràpid i decisiu de grans accions nacionals de protesta, i priva, en definitiva, la lluita antifranquista de recolzaments que serien tant més extensos i actius com més clares i perceptibles fossin les perspectives de la sortida a les masses més endarrerides i vacil·lants del país.

Aquest factor, de tipus subjectiu, és avui un dels darrers atots — si no el darrer — dels quals encara disposa el règim.

No és estrany, doncs, que els comunistes dediquem molta cura al treball, importantíssim, d'ensenyar i explicar a les masses quina és la **sortida**, quines són les perspectives viables que s'ofereixen per a la liquidació de la dictadura i el seu reemplaçament per un nou règim que doni la paraula al poble i l'hi obri les vies d'un desenvolupament nacional i democràtic. Les declaracions dels P.C. d'Espanya i P. S.U. de Catalunya aporten en aquest ordre molta claredat que convé fer conèixer i compartir a les masses de Catalunya i de tot Espanya.

Cal afirmar, sense embuts, que una de les tasques més importants i àrdues que els comunistes tenim plantejades és la de

difondre aquesta claredat, la de fer veure a les masses més àmplies quina és la sortida a la dictadura, la d'explicar-ne les possibilitats i perspectives.

Quina és la sortida? Els comunistes l'hem assenyalada repetidament i, encara darrerament, la Declaració del C.E. del P.C. d'Espanya del dia 1 de juliol d'enguany, en definia de nou els trets fonamentals.

Davant d'un règim condemnat i repudiat per l'aclaparadora majoria de la nació — però que tracta de sobreviure's — les perspectives de la seva liquidació sense topades sangnants, es determinen, d'una banda, per l'organització d'accions nacionals de protesta que portin, com a culminació, a una vaga nacional pacífica, i de l'altra, per l'establiment del compromís d'acceptar la legalitat que sorgeixi d'una lliure consulta al poble i la convivència cívica en els seus marcs. Es clar que l'existència d'un ampli acord sobre tals principis entre totes les forces d'oposició, sense exclusives, en facilitaria l'èxit, a l'ensens que la possibilitat d'aplegar un nucli de personalitats que assumís, quan calgués, les funcions de govern provisional i omplís el «buit» deixat per l'ensulsiada de la dictadura.

Es evident que aquesta política que acabem de sintetitzar en unes línies constitueix una resposta **realista i nacional** a aquest important interrogant de la **sortida a la situació** que pesa tan feixugament en molts sectors del país.

No manquen veus — i cal fer-ne esment perquè també son un factor de la situació nacional — que posen en dubte la possibilitat d'arribar a una tal sortida. Són, sobretot, les dels que excessivament im-

presionats per la pervivència d'un règim des de fa més de vint anys només en contemplen la façana, però no veuen les profundes esquerdes que el tenen condemnat. Són, també, aquells altres que creuen que el recolzament dels ianquis garanteix la permanència de les dictadures i, concretament, la del general Franco.

Uns i altres viuen fora de la realitat dels nostres dies. Les seves opinions s'assemblen a les que corrien en temps dels nostres avis, quan deien: «Tal fròbarem, tal deixarem». Però d'atleshores ençà, el món ha donat moltes voltes. I les que dona i donarà.

Fets recents de la vida internacional han posat de relleu de forma particularment alligadora la feblesa irremediable dels règims reaccionaris i dictatorials quan les masses manifesten la seva oposició, i el seu esfondrament inevitable, encara que gaudeixin de la protecció ianqui. A Turquia i a Corea del Sud, per exemple, hom ha pogut assistir a l'ensulsiada d'uns règims dictatorials que recolzaven en aquella protecció. Quan l'acció nacional d'oposició es manifestà i passà a l'acció res no hi pogué, i els dictadors i llurs protectors s'hagueren d'inclinar. Hom veié, endemés, que l'acció nacional, en manifestar-se, comptà amb el beneplàcit o la inhibició de l'Exèrcit i de les forces d'ordre públic.

Això ens demostra que en les condicions d'avui cap dictadura no pot perviure en contra de la voluntat manifesta de la nació. El seu allargassament depèn només del grau de descomposició del règim i de l'acció nacional que es porti a terme per a posar-hi fi.